

Το ποτάμι κυλούσε, κυλούσε και
πίσω δεν γυρνούσε. Χώριζε την
καταπράσινη κοιλάδα στα δύο.

Στη μια πλευρά της κοιλάδας, εκεί
που το χώμα ήταν καφέ, κατοικούσε
ένας νάνος αγρότης.

Στην απέναντι πλευρά, όπου το
χρώμα του χώματος ήταν πορτοκαλί,
ζούσε ένας γίγαντας αγρότης.

Η Δροσερή άρχισε να νιώθει μεγάλη πίεση και «γύρευε με το βελόνι ν' ανοίξει το πηγάδι».

Κατάλαβε πως πλέον δεν είχε άλλη επιλογή.

- Όσα είπαμε «νερό κι αλάτι»! Θ' αφήσω το νερό «να το πάρει το ποτάμι».

- Ζήτωωωωωωω! φώναξαν όλοι μαζί. Τα είχαν καταφέρει όλοι σαν μια γροθιά «να τη φέρουν στα νερά τους».

